

Redaktør: M gr. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig- i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.
„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag ,Akersveien 5 1, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Klinten blandt hveten. — Kirkens verdensmisjon idag. — Kristi Kirke og dens påfallende egenskaper. — Utdannelsesfondet går til aksjon! — Fellesreise for norske deltagere til den Eucharistiske Kongress 1938. — Rød seier i Spania betyr kommunisme. — Bibelen i alle katolske hjem. — Takk! — Bokanmeldelser. — Herhjemme. — og derute.

Klinten blandt hveten.

Det vil alltid være så — som det alltid har vært og stadig er — at vi i Kristi Kirke her på jorden finner både godt og ondt. Kirken er Guds store fiskenett, som samler både gode og dårlige fisk — den er vingården med de fruktbare og de golde ranker — og den er, som vi hører i søndagens evangelium, som en vel dyrket aker, hvori det dog tross eierens anstrengelser og årvåkenhet gror ugross op sammen med den gode sæd.

Men hvorfor? fristes vi vel ofte til å spørre. Hvorfor har Kirkens Herre den grenseløse tålmodighet med de som dog synder daglig imot hans vilje, hans klare lære og bestemte direktiver? I vår egen selvtilfretshet og fariseiske hovmot kan vi ofte tenke slik, fordi vår menneskelige overbærenhet rekker ikke langt, når det gjelder a n d r e s feil, skjønt vi dog vet at det ikke er oss dødelige git å kunne utgrunne den allvise og allmektige Skaper og Opretholders veier. Nei, utgrunne Guds mening kan vi nok ikke med vår svake menneskelogikk, selv om den kan feire triumfer ellers når det gjelder alle jordlivets problemer — men vi eier et åndelig organ hvormed vi kan gripe og forstå hans ledelse: k j æ r l i g h e t e n s store nådegave.

Ti Gud er god — ja Kristus selv sier endog: «Kun Gud er god». Det er en godhet så uendelig, så omfattende at vi aldri hernede makter selv bare tilnærmelsesvis å kunne danne oss en forestilling om dens væsen — men vi kan bøie oss i dyp takknemlighet for det utslag vi ser av den her på jorden og som manifesterer sig i hans tålmodige barmhjertighet: «Gud vil ingen synders død!» Gud skjen-

ker tvertom ofte synderen et langt liv for å gi ham tid til omvendelse. Helt anderledes gjør vi, ti vi handler oftest som de av Herrens disipler, som ønsket at ild måtte falle ned og fortære Samaria fordi den ikke vilde ta mot evangeliet. Stod det til oss vilde sikkert alle Kirkens fiender bli utryddet — ikke minst de innenfor dens egne murer, hvis liv er som en stadig hån mot læren. Aldri er vi kanhende så ubarmhertige som når vi i falsk nidkjærhet føler oss kallt til et lukearbeid på Kirkens aker, og aldri er kan hende vårt blikk så skjerpert som når det gjelder å finne den klinte som gror blandt hveten der — fordi vi helt glemmer at Guds sønn kom til jorden for å f r e l s e syndere, ikke for å f o r d ø m m e dem, og han etterlot oss sin hellige Kirke som fortsetter av sitt virke.

Men når vi gripes av en slik nidkjærhet og fristes til å forfølge og søke å få utstødt, om ikke av Kirkens hus så dog av våre medkristnes hjerter, en slik synder mot troen og moralen — la oss da et øieblikk stanse op og se tilbake over vårt e g e t liv: har det ikke vært et tidspunkt i det, hvor det hadde vært skjebnesvangert for oss om Gud var gått trett og hadde avkortet nådens tid? Et slikt blikk vil stemme oss takknemlige mot den forbarmende og tålmodige Gud — og ve oss, om ikke dette blikk da også gjør oss overbærende og tålmodige overfor våre feilende medkristne! Dette vil selvfølgelig ikke si det samme som at vi skal være likegyldige og slappe overfor det onde når og hvor vi møter det. «Fienden» skal alltid bekjempes i årvåkenhet, i bønn og forbønn hvad enten han kommer som frister, som forfører el-

ler i hvilken annen skikkelse, han forsøker å liste sin onde sæd inn i menneskesjele som tilhører Kirkens aker. Men straffen tilhører Gud og ham alene såvelsom dommen — det er her vi så ofte i vår kortsynthet og utålmodighet forvirrer begrepene og ikke ser klart vår begrensning, vår oppgave.

La det da være som en veiledning for oss ordene i dagens liturgi:

«Herre, vi frembærer forsoningens offergaver for dig for at du miskundelig må utslette våre synder og lede våre vaklende hjerter ad den rette vei.

Amen!»

Kirkens verdensmisjon av idag.

I tilslutning til vår orientering om den politiske verdenssituasjon ved nyttårsskiftet bringer vi nu en oversikt over Kirkens misjonsarbeid og dets forskjellige muligheter i øieblikket.

For nylig uttalte propagandasekretæren mgr. Costantini at kristendommen i våre dager ikke alene skal være «liturgi og andakt», men «dynamikk»: en fremtredende åndsmakt. Kirkens misjon nu er å være i ustanselig bevegelse fremad i en av kommunistiske, hedenske og ny-hedenske livsanskuelser inficert og oppløst verden — og denne bevegelse kan ikke stanses når 400 millioner katolikker helt ut er grepet av denne misjonstankes ansvar og derfor ifører sig «troens fulle rustning». Ti la oss være klar over at det kaos, som verden nu befinner sig i, ikke kristelig sett er å betrakte som innledningen til undergang og dommedag — dette er en negativ livsanskuelse som dreper all kristen optimisme, all tro og alt håp på menneskeslektens frelse. Vi lever i en overgangstid ganske visst, hvor meget styrter i grus — men det er kun det som ikke er bygget på sannhetens klippe som styrter. Det er en ny og mer virkelighetsnær menneskeslekts fødselsveer, vi oplever nu — en menneskehet for hvem kristendommen ikke vil bety selvtilfredshet, dømmesyke og handleudyktig sentimentalitet, men være en åndsmakt: drivfjæren til alle *handlinger*, impulsen til alle ord.

I pakt med *denne* menneskehet drar Kristi Kirke nu sitt korstog over hele verden — Guds rike av idag ønsker ikke borgere, men stridsmenn og martyrer i sitt følge. Motstanderne er mange.

Først og fremst *Verdensbolsjevismen* som synes å samle krefter til det siste og avgjørende fremstøt. Den røde makthaver på Kreml, som nu sender den ene terrorbølge efter den annen utover sitt forskremte folk og drukner all kritikk og all motstand i blod, har bebudet utgivelsen av en ny bok: «Stalinismen, Gudløshet, Verdensrevolusjon», som skal bli et lidenskapelig kampskrift mot religion og kristendom, som betegnes som den røde verdensrevolusjons uforsonligste motstander. Dette skrift må betraktes som bolsjevismens svar på den pavelige rundskrivelse av 19. mars 1937 mot «Den gudløse kommunisme» — hvad følgende ord av bevegelsens generalsekretær ikke lar noen i tvil om: «Vi besvarer rundskrivelsen med tilintetgjørelse av den katolske Kirke!» 1938 er på forhånd prokla-

mert som et stormangrep mot religion og Kirke — idet det derved kan danne en passende innledning til den nye femårsplan.

Fritenkeriet og ny-hedenskapet skal stilles i Moskvas tjeneste i angrepet mot kristendommen og den vesterlandske kulturs bollverker. Oleschuk, som beklær professoratet i ateisme og er leder av bevegelsen i Moskva-distriktet har nylig uttalt: «Ny-hedenskapet vil ikke i lengden ha noen varig tiltrekning for folkets brede lag. Men det har sin verdi som forbereder for den fullstendige gudløshet».

Russland har i år satt sig som mål en million gudløse og hundre prosent avkristning av ungdommen. Og utenfor den russiske grense organiserer man nu et stort anlagt propagandafelttog på alle steder hvor Kirken driver misjonsvirksomhet — ut fra en helt riktig erkjennelse av at hver misjonsstasjon betyr et bollverk mot den bolsjevistiske verdensfare, idet den gir Asias og Afrikas våknende folkeslag våpen i hende mot de kommunistiske forsøk på å erobre dem for sin livsanskuelse. Som det første ledd i denne propaganda utspredés nu fra Moskvas side mistanke, spott og forakt mot alle prester og misjonærer. Man søker å få de farvete folkeslag til å tro at alle prester og misjonærer kun er håndlangere for de hvites herskesyke og utbytningsspolitikk. Taktikken er den samme innenfor som utenfor Russlands grense: under det falske påskudd: «politiske forbrytelser» er hundrer av geistlige blitt fengslet og henrettet som «spioner» eller dømt til tvangsarbeid — blandt disse blev biskop Frison av Odessa 20. juni 1937 skutt som «spion». I misjonslandene foreviser man en russisk storfilm: «Misjonæren som den innfødtes fiende» — en film som det har kostet 400 000 rubler å fremstille. En reklameplakat som forestiller en misjonær med et kors i den ene hånd og en revolver i den annen, er allerede spredt over Asia og Afrika.

Krigen i Østen og Kinas skjebne er likeledes en stor kilde til bekymring for misjonsvirksomheten. Det så lenge ut til at landet skulde bli et lett bytte for den russiske bolsjevisme, til Chiang Kai-Shek åpnet befolkningens øine for den truende fare. Like før krigen brøt ut, utsendte han 22. februar 1937 et lidenskapelig oprop mot bolsjevismen hvori det bl. a. heter: «Utryddelsen av de kommunistiske bødler og en folkelig fornyelse vil stedse være vårt

første politiske mål». Så brøt krigen ut — men den skyldes ikke som mange mener Japans imperialistiske maktbegjær — kun helt enkelt at landets 71 millioner mennesker ikke kan sulte ihjel. Japan trenger plass og levnetsmidler for en befolkning, hvis årlige tilvekst er en million — samt en råstoffkilde og et avsetningsmarked. Og da man overalt har søkt å stenge landet ute, faller det helt naturlig at man nu søker å få sitt behov dekket hvor man støtter på minst motstand. Japans krig mot det race- og kulturbeslektede Kina er en desperat handling av et folk som vil leve og ikke sulte ihjel — og i Kina forstår man det. Det fant et slående uttrykk i den kinesiske biskop dr. Yu-Pin av Nankings ord. I oktober fløi han til Rom, og uttalte der i et intervju: «Mitt folk kjemper ikke mot den japanske arbeider, men mot den imperialistiske militarisme.» Kina vil og må samarbeide med Japan, men som en likeberettiget og suverene stat, ikke som en kuli!

Også i India er stillingen vanskelig. Etter at Ghandi har trukket sig mer tilbake, ser det ut til at den indiske nasjonalbevegelse — Indian National Congress — under ledelse av hans radikale etterfølger Jawaharlal Nehru holder mer og mer til kommunismen. Selv om Ghandis beundring for Kristus intet har med kristendommen å gjøre, så er han dog absolutt et religiøst menneske. Men for Nehru er religion noe helt likegyldig og verdiløst og hans selvbiografi røber hans orientering mot Moskva. I det siste års valgkamp, hvor Nehru disponerte sitt eget fly og derfor kunde holde 200 taler i løpet av en eneste måned bare i det sydlige India, vant nasjonalpartiet en absolutt og avgjørende seir. Men Nehrus kommunistiske sympatier representerer en tung byrde for det nasjonale India og er i første rekke en alvorlig vanskelighet for partiets katolske tilhengere.

*

I Palestina har Englands jødevennlige politikk bragt den arabiske verden i det vildeste opprør og gitt støtet til nye pan-islamitiske uroligheter. Bevegelsen setter følger helt ut til Algier og Marokko og forårsaker uroligheter der, så selv Italia må forsterke sine tropper i Libya. Det muhamedanske parti i Algier søker samarbeid med den landflyktige stormufti Amin-el-Hussein av Jerusalem med det mål å opprette et uavhengig Palestina i pan-islamitiske hender. Også Ibn Saud, herren til Arabia og Islams hellige byer Mekka og Medina, begynner å røre på sig og alt tegner til et snarlig opprør mot det britiske styre, idet man i Ibn Saud ser den nye kalfiff over en arabisk stormakt som strekker sig fra Marokko til Bagdad. Den muhamedanske religion er det store samlingstegn mot de europeiske mandattater England, Frankrike, Italia og Spania. Den spiller altså den samme rolle her som buddismen i det fjerne Østen. Vi ser her at den buddistiske sekt Hongwaji under sin leder grev Kosho Otani utfolder en sterkt religiøstpreget propaganda for et stort pan-asiatisk rike under Japans ledelse.

Men gjennom alt dette virvar sniker Moskvas ut-

sendinger sig, forklædd under tusen forskjellige masker, men alltid pustende til opprørets ild.

*

Men — de 400 millioner katolikker, tross all indre halvhet og sløvhet dog stadig verdens sterkeste religionssamfund, danner en moralsk-religiøs front mot bolsjevikkenes ødeleggende krefter og representerer deres uforsonligste motstandere samtidig med at de er alle positivt oppbyggende nasjonale krefters beste medarbeidere. Valget står mellom Kristus og hans Kirke og denne verdens fyrste — intet under at Moskva i sin nye femårsplan i første rekke går inn for bekjempelsen av den katolske misjon og de katolske misjonærer. Den indiske nasjonalistfører Nehru gjør det samme, idet han betegner den katolske Kirke som «den eneste levende religion i vesterlandene». I Japan forsøker nasjonalistiske krefter å ta Vatikanet til inntekt for krigen, idet de utspres rykter om at paven støtter deres kamp for å komme bolsjevikkene i Kina til livs og derved gir det utseende av at paven billiger hele krigsførslen — hvilket selvfølgelig har fremkalt et kraftig dementi fra Rom. Men hele den japanske innstilling er et bevis på hvor megen vekt man legger på den katolske Kirkes mening.

Noe lignende foregår også i Kina, hvor den katolske misjon ikke alene — skjønt med blodige ofre! — holder sin stilling, men også viser en tilvekst i misjonærenes antall på 60 pct. i tiden fra 1926 —37. Og mens kommunistene utnytter de nasjonale bestrebelsler til først å fange tilhengere med, for siden å sønderslå dem, støtter Kirken all legitim fedrelandskjærlighet og viser den største respekt for hvert folkeslags historie, lovgivning, kunst og kultur når dette ikke strider mot Guds hellige bud. Kirken vet at Kristus er blitt «menneske» såvel for den japanske som for den kinesiske, indiske, japanesiske og afrikanske befolkning — og den store misjonsutstilling som skal avholdes i 1940 i Vatikanet, vil vise i hvilken grad og hvor konkret katolisismen tar denne viden.

Kristi Kirke og dens påfallende egenskaper.

Den lille bok leses og leses flittig. Først kanskje med noen nysgjerrighet. Man spør sig: Hvad er da så «påfallende» ved Kirkens egenskaper? Deretter leser man med beundring, med stigende interesse. Og har man lest boken ut, så legger man den ikke tilside, men man leser den om og om igjen, og man blir mer og mer begeistret, fordi man forstår som aldri før, hvilken kostbar skatt og uvurderlig dyrebar perle man eier i denne uforlignelige, alt menneskelig overrørende KRISTI KIRKE, som gjemmer grunnstenen til alt samfundsliv og til Guds rike der bygges op i hjertene. Det er som man våk-

ner av en behagelig drøm, når man her i kortest mulig tid og med minst mulig besvær får vite hvad man mener og hvad man skal mene med uttrykkene KRISTI KIRKE og KIRKEN. Det er som et nytt liv vekkes i en og man blir usigelig glad. Og gleden følges av handlingen. En prest skriver til oss Send mig 20 stykker. Jeg vil gjerne kjøpe hele opplaget, men.....» En annen skriver: «Det var en reel nydelse å lese Deres «Kristi Kirke». Bedre, allsidigere og dypere er der hittil ikke skrevet noe om Kristi Kirke på så få sider. Det lille hefte skulde spredes alle vegne. Enhver burde ha et eksemplar. Send mig så mange De kan for den innlagte seddel». En legmann skriver til oss fra England: «Jeg leser Deres lille verk om KRISTI KIRKE og jeg skal lese det om igjen». For en tid siden hadde han skrevet til oss: «Jeg er ingen troende». En annen legmann skriver: «Godhetsfullt send mig et eksemplar av brosjyren «Kristi Kirke». Vedlagt 45 øre i frimerker for brosjyren og porto». I denne forbindelse må vi gjøre oppmerksom på at brosjyren sendes som trykk-

sak, så portoen blir kun 7 øre, 35 øre for boken og porto vil da klare sig utmerket. Men om noen vil sende mere, skjer det avslutt ingen skade. Tvertimot, og vi takker på forhånd. Hele bokens nettoinntekt går nemlig til forskjellige gode formål. Først til «Bibelen i alle hjem», derefter til «Byggefondet for Kristi Fredskirke», for hvilken vi allerede har en tomt. Så har vi flere «fredsplaner», og en del «andragender» fra andre kanter, som interesserer oss og som vi ønsker å kunne tilfredsstille, som en Kristi Fredssak. Ved å kjøpe det lille verk «KRISTI KIRKE» medvirker en da aktivt og kraftig til utbredelsen og befestelsen av Guds rike, Kristi Kirke, Kristi kongedømme og fred blandt oss mennesker. Og med Kristi Fred overvinner vi verden uten mordvåpen. Derfor sier vi med den største tillit: Kjøp og gjør KRISTI FREDsverk bekjent og spred KRISTI KIRKE blandt bekjente, venner og fiender og be innstendig til Gud for dem alle.

*Kristi Fredsverk,
Sylling pr. Lier.*

Utdannelsesfondet går til aksjon!

N.K.K.F.'s utdannelsesfond går til sin første aksjon for 1938 idet det innbyr til fest d. 20., 23. og 27. febr. Tilstelningen avholdes under beskyttelse av hs. høierverdighet biskop Mangers, og derved tør vel nok dens serlige og katolske preg være fastslått.

Som vel de fleste vet er «Utdannelsesfondet for katolsk ungdom» en landssak idet der fra hele landet kan ansøkes om bidrag fra det — når vi kommer så langt at vi ved felles hjelp har fått samlet noe å bidra av. Og vi er godt på vei idet der fra i år blir å utdele halvdelen av rentene fra vår lille kapital — en ny styrebeslutning som vel navnlig ungdommen vil glede sig over. De første år blir det selvfølgelig ikke stort vi har å rutte med: litt hjelp til bøker, materiale el.l. — men hvis vi er riktig interesserte kan det snart bli mer. Og det er det vi skal arbeide hånd i hånd på å nå.

Alle må være med. Oslo katolske ungdom har meldt sig som de første — med liv og lyst går de op i arbeidet på å skaffe

tre glade festaftner

d. 20., 23. og 27. februar. Takket være O.K.Y.'s energiske medlemmer med Per Solegård som «leading

gentlemann» har vi nu fått en scene som tillater «masseoptrin» — selvfølgelig efter relativitetsprinsippet! — og nu prøves det på kraft mens malerkosten svinges og ideene yngler.

Som det sig hør og bør når formålet er ungdommens utdanning, har katolske mødre ydet den første materielle støtte idet «Arbeidsklubben», kjent og berømt for sin innsats ved alle basarer, ved sin formann fru Irene Elieson har gitt tilsagn om en gave — en stor oppmuntring!

Altså :

20., 23. og 27. februar åpner Foreningslokalet, Akersveien 5, sine dører for forhåpentlig å lukke sig efter alle Oslos fastboende som tilreisende katolikker. «Utdannelsesfondet» inviterer til en «landlig fest med Per Gynt». I de neste numre av «St. Olav» skal dere få høre mer om programmet — både om dets spirituelle og materielle avdelinger. Det vil skje forhåndssalg til alle tre dager av biletter. —

Og vi håper på å kunne både gi og få valuta:

gi for nuet — !

få for fremtiden!

Vel møtt!

Fellesreise for norske deltagere til den Eucharistiske Kongress 1938.

Mai 1938.

- Lørdag 21.: Avreise fra Oslo med jernbane om aftenen. Sovevogn reserveres.
- Søndag 22.: Ankomst Malmö kl. 7.42. Avreise fra Malmö med ferje kl. 8.00. Ankomst København kl. 9.57. Avreise fra København kl. 11.20 med jernbane via Warnemünde, Ankomst Berlin Stet. Bhf. kl. 19.42. Aftensmåltid inntas på hotellet.
- Mandag 23.: Avreise fra Berlin Fried. Bhf. kl. 7.43. Ankomst Breslau kl. 12.15. Ankomst Bohumin kl. 14.53, Tcheckisk grense. Ankomst Szob kl. 21.58, Ungarsk grense. Ankomst Budapest kl. 23.32. Ved ankomsten møtes deltagerne av busser som befordrer de reisende til de respektive innkvarteringssteder.
- 24.—30. mai (7 dager) tilbringes i Budapest.
- Tirsdag 24.: Formiddagen til egen disposisjon. Om ettermiddagen orienterende rundtur i byen med buss.
- Onsdag 25.: Formiddagen til egen disposisjon. Om ettermiddagen overværes kongressens åpningsfest på Heldenplatz. Opløsning av den pavelige Bulle, tale av Kardinal Fürstprimas Seredi — åpningstale av Biskop Heylen etc. Kongreshymne.
- Torsdag 26.: Formiddagen til egen disposisjon. Kl. 16.00 første offentlige forsamling i festhallen ved siden av Goldenplatz. Kl. 20.00. Den Eucharistiske Skibsprosessjon på Donau. Adgangskort utleveres.
- Fredag 27.: Kl. 7.00. Messe og Kommunion. Kirken vil senere bli anvist. Resten av dagen reserveres for kirkelige festligheter etter spesielt program.
- Lørdag 28.: Hele dagen til egen disposisjon. Forskjellige utflukter arrangeres av reiseførerne.
- Søndag 29.: Reserveres for kirkelige festligheter etter spesielt program.
- Mandag 30.: Formiddagen til egen disposisjon. Avreise fra Budapest kl. 16.17. Ankomst Wien kl. 20.15. Aftensmat på hotellet.
- Tirsdag 31.: Ophold i Wien. Formidagsrundtur arrangeres i byen med utflukt til Schönbrunn. Lunch inntas på Ratskeller. Ettermiddagen til egen disposisjon.

Juni 1938.

- Onsdag 1.: Avreise fra Wien kl. 7.35. Ankomst Prag kl. 13.48. Lunch. Avreise fra Prag kl. 17.07. Ankomst Dresden kl. 20.08. Aftensmat på hotellet.
- Torsdag 2.: Formiddagen til egen disposisjon. Reiseføreren vil arrangere ekstra rundturer. Av-

reise fra Dresden kl. 12.44. Ankomst Berlin kl. 15.08.

Bagasjen vil bli opbevart på stasjonen inntil avreise om aftenen, og deltagerne får et par timer til egen disposisjon. **Man møtes til midtdag kl. 16.30.** Avreise fra Berlin med nattog kl. 21.42.

Fredag 3.: Ankomst København kl. 6.48. Bytte tog. Avreise fra København kl. 7.00. Gjennemgående vogn til Oslo. Ankomst Oslo Ø. kl. 19.15.

Pris kr. 410.00 pr. person, / minst 12 personer. Denne pris inbefatter: III. kl. jernbane inkl. soveplasser i henhold til programmet, måltider nderveis begynnende med middag i Berlin 22/5 og sluttende med middag i Berlin 2/6 — innkvartering og pensjon i gode borgerlige hoteller i Berlin, Wien og Dresden og i Budapest på I kl. kostskoler — på dobbeltværelser. Enkeltværelser kan sikres mot et tillegg av kr. 15.00. Rundturer i henhold til programmet, drikkepenge, reiselegitimasjon, Vademecum hefte og emblemtransport av de reisende og deres bagasje fra stasjon til hotell og vise versa. Rutinerte reiseførere til deltagerne disposisjon fra København og tilbake til København.

Ikke innkludert: Utgifter til bærere (deltagerne må selv bære sin håndbagasje). Drikkevarer og andre personlige utgifter. Utgifter til visering av pass.

Inntegningsfristen utløper 30. april.

Ovenstående reiseplan har fått anbefalinger av Biskop Brems og av Biskop Mangers:

Atter lyder en Kalden til de Troende i alle Lande om at stævne sammen til international eucharistisk Kongress. Og netop nu, da vår hellige Kirke så mange steder frister hårde kår og må optage Kampen med en sterk Hedenskapets og Verdsliggjørelsens Ånd, er det nødvendig, for den enkelte at søge Styrke og Fornyse ved at øse af de Kilder, Kirken har i Eje, først og fremmest da ved at søge hen til hin ådelige Kraft og Nåde, der udgår fra den hellige Eucharisti. Det kan derfor forventes, at Tilslutningen til dette Verdensstevne med Kirkens store Nådemiddel, Nadveren som Midtpunktet for Folkeslagenes fælles Tilbedelse vil blive meget stor, således at denne, den 34. eucharistiske Kongress også udadtil overfor Verden kommer til å stå som en værdig Manifestation af Kirkens ådelige Styrke.

Det er da vårt Håb at også mange Troende her fra Danmark må kunne følge denne Kalden og delta i den store, internationale kirkelige Manifesta-

Rød seier i Spania betyr kommunisme.

Det engelske labour party er et helt nasjonalt parti som avslår samarbeide med kommunistene, og i praksis, innen England, reagerer mot samfundsskadelige streiker og all form for uorden. Hjemme hos sig selv ønsker det lovlige forhold, klare linjer og ingen begrepsforvirring.

Når det derimot dreier sig om Spania, erklærer labour partys forskjellige utsendinger — Major Attlee og andre — sig som absolutte tilhengere av samarbeidet med kommunistene — uten å tenke på den pris Spania og Europa må betale, hvis det er mulig, at den røde regjering ved den russiske hjelp vinner krigen. De arbeider imot kommunismen og dens tendenser i England og forstår at dens utbredelse til f. eks. India vilde være drepene for det britiske verdensrike, men allikevel lukker de øinene for den fare som et kommunistisk Spania betyr for hele Vest-Europa.

For å berolige sig selv og andre benekter Major Attlee denne fare, men dessverre kan ikke hans uttalelser om Spania — etter noen dagers Potemkinmessig arrangert reise dernede — tillegges den vekt de i almindelighet kan ha krav på. Det er litt vanskelig på et par dager å danne sig en mening — og helt ansvarsløst å uttale den — om hvad der beveger sig på bunden av folkedypet i det røde Spania, men en ting er sikkert: at herr Attlee neppe gjerne ser de der dominerende tendenser anvendt i old England.

Selvfølkelig har de ledende kretser i Barcelona forsikret de engelske utsendinger om at det ikke er tale om noe annet enn en demokratisk, borgerlig republikk hviler på et republikansk grunnlag. Ondskapsfull fascistisk bakvaskelse, men disse forsikringer står ikke for en nærmere undersøkelse.

Ingen som virkelig kjenner Spania — altså ikke den tilfeldige type av skribenter som etter noen ukers ophold og med mangelfullt kjennskap til spansk, tillater sig å belære publikum om dette egenartede land — vil hevde, at den røde spanske republikk hviler på et republikansk grunnlag.

Efter forfatningsskiftet i april 1931 delte den po-

tion til gavn for den enkeltes eget Fromhedsliv og til ære for vor hellige Kirke. Vi anbefaler derfor den fælles Valfartsreise, som etableres for at lette de herboende Katolikker Adgang til Deltagelse, og opfordrer alle der evner, at slutte sig til den. Rejsens Tilrettelæggelse og tekniske Arrangement er overdraget Bennett's Rejsebureau.

København, den 20. december 1937.

Johs. Brems

Biskop, Apostolisk Vicar for Danmark

Jeg gir ovenstående hele min tilslutning.
Oslo 25. jan. 1938.

† **Jac. Mangers.**
Biskop av Selja.

litiske utvikling meget snart republikken i to skarpt adskilte leire. På den ene side stod socialistpartiet, de katalanske og baskiske separatister og de små radikale republikanske grupper, og på den annen side de borgerlige centrums- og konservativrepublikanske partier.

I den første av disse koalisasjoner dannet det socialistiske parti grunnstenen, og jo lengere utviklingen skred frem, dess mere avgjørende blev dets innflytelse, selv om dets menn — av taktiske hensyn like over for utlandet — ikke figurerte i de ledende stillinger. Den socialistiske parlamentsgruppe var den sterkeste innen den røde regjeringsblokk, og rundt om i landet var de socialistiske fagforeninger basis for den røde politikk.

De kommunistiske elementer hadde før revolusjonen i april 1936 ingen innflytelse, men begynte efter denne et iherdig agitasjons- og undergravningsarbeide for å nå sitt mål: den sociale revolusjon. Russiske agenter og russiske penger organiserte kommunistiske celler i de socialistiske og syndikalistiske fagforeninger, i de offentlige etater, i hær og marine. Streiker og uroligheter og likefremme revolusjonære oprør som det i oktober 1934 vidnet om den kommunistiske agitasjons ødeleggende arbeide. Den kommunistiske innflytelse gjorde sig mer og mer gjeldende innen socialistpartiets ledelse og førte tilslutt til dannelsen av «folkefronten» i Spania.

Tanken om dannelsen av «folkefront»-bevegelser, på basis av «antifascisme», krystallisertes på den syvende kongress for den IIIde Internasjonale og for Russisk Kommunisme i juli 1935 i Moskva og danner et ledd i planen om Vest-Europas bolsjevisering. Kongressen tok ikke bare bestemmelsen om å arbeide for dannelsen av en «folkefront» i Spania, men fastsatte i detalj det kommunistiske system som skulde gjennomføres i Spania, såsnart folkefronten kom til makten.

Efter folkefrontregjeringens dannelse i Spania i februar 1936 begynte kommunistpartiet mer og mer å komme i forgrunnen. Dets 17 deputerte angav tonen i parlamentet, og samarbeidet med sosialistene som tallmessig er folkefrontens grunnsten — blev mere og mere intimt.

«Folkefronten» som ikke er noe mål men ett middel, hadde oppfylt sin hensikt. Kommunistpartiet opnådde å komme med i regjeringsblokken, og dets perfekte organisasjon begynte snart å ta ledelsen. I mars 1936 ankommer hele grupper av russiske revolusjonære «ekspertes» til Barcelona, og de franske folkefrontkommunisters innblanding i de indre spanske forhold blir for hver dag mere aktiv. I samme måned lossers de russiske dampere «Neva» og «Jevak» våben og ammunisjon til de kommunistiske seller i Andalusien, i hvis uvitende landarbeiderbefolkning kommunismens propaganda har fenget som i tørt gress.

På det felles revolusjonære folkemøte i kinoen «Europa» i Madrid 10. april 1936, hvor Largo Caballero, formannen i det sosialistiske fagforeningsforbund, og Diaz, sekretær for kommunistpartiet, var hovedtalerne, uttalte den sistnevnte:

«Når sammenslutningen av fagforeningene er fullbyrdet, skal vi gå til dannelsen av et storråd av arbeidere og bønder, som kan erstatte regjeringen den dag vi styrer denne. Vi må også grunne proletariatets forenede milits, som skal være begynnelse til den røde arme, når revolusjonen triumferer over Spania».

I samklang med dette program drev de sosialistiske og kommunistiske ungdomsforbund daglig øksersis og våbenøvelser, i sluttede formasjoner og under helt militær ledelse, uten at regjeringen hadde noe å si til disse forberedelser til et kommunistisk statskup.

At Sovjet etter krigens utbrudd har ansett «Folkefronten»s eller den røde regjeringssak i Spania som sin egen, er helt naturlig. Det viktige støttepunkt et kommunistisk Spania vilde være for Moskvas erobring av de europeiske naboland og Nord-Afrika, forklarer fullt ut den støtte Russland har ydet i form av våben, ammunisjon, matvarer, soldater, officerer etc. Denne støtte er selvfølgelig ikke ydet uten visse betingelser og følgen er at Moskvas representanter, de internasjonale revolusjonære organisasjoner, som arbeider for sine egne — kominterns — mål, kontrollerer hele det røde statsmaskineri og innehar alle de viktigste stillinger både som militære kommisærer og i den rettslige og civile organisasjon. Den røde regjering avhenger helt av det sovjetiske formynderskap, og massen av folket i den røde sone får sig daglig innprentet at redningen ene og alene ligger i Russland og den sovjetiske samfundsskuelse. Den som idag i det røde Spania opponerer mot kommunismen, er en dødsdømt mann. Det sørger den røde tsjekka for. Beviser og konkrete eksempler fins i tusentall.

Under disse omstendigheter nytter det lite, om en del radikale borgerlige republikanere låner sine navn til å dekke over det røde styres sanne vesen. Det narrer allikevel ingen som har litt kjennskap til forholdene.

Det uforståelige er imidlertid at en ansvarlig, ledende politiker som major Attlee, fra et land som England hvor der settes så stor pris på sund fornuft, er i stand til å fornekte en ting, som ikke bare er en mulig fare, men en påtagelig realitet.

Bibelen i alle katolske hjem.

Innsamlingslisten:

St. Franciskussøstrene	kr. 500.00
Bergens ministrantforening	» 3.00
I. G. F. L.	» 10.00
L. B.	» 10.00
Tidligere inkommet	» 1860.10

kr. 2383,10

TAKK!

JULEINNSAMLINGEN.

På vegne av våre trengende hjertelig takk for innkomne bidrag til jul. Det blev matvarer et par ganger og litt brensel.

St. Vinsensforeningen.

Bokanmeldelser.

NORSK KIRKEHISTORIE.

«Utsyn over Kirkens Historie særlig Norges i Middelalderen». Ved St. Josephssøster Margrethe Marie Krohn. Oslo 1937.

Nu har ogsaa vore Trosfæller i Norge faaet en katolsk Kirkehistorie. Søster Margrethe Krohn, der allerede er kendt som Forfatterinde til en Række verdifulle religiøse Skrifter, giver i sin nye Bog en kort og livlig Skildring af «den Kirke som i 500 aar var det norske folks eie og som hører hjemme mellem Norges fjell». Mens den almindelige Kirkehistorie kun har faaet en meget snæver Plads (ca. 80 S.), bringer den lille Haandbog mange interessante Oplysninger om Kirkens Historie i Norges Middelalder med hyppige Henvisninger til historiske Kilder og Hovedværker. Den varme, opbyggelige Fremstilling uddybes ved en lang Række Citater fra ikke-katolske norske Historikere, som paa en overraskende Maade bekræfter Bogens Grundidé: «Saa lenge Nidarosdomen og Snorres sagaer er de dyreste nasjonale klenodier det norske folk har, saa lenge har ogsaa fedrenes kirke hjemstavnsretten og odelsretten i Norge».

Skulde nogen endnu være i ulyksalig Uvidenhed om Kirkeomvæltningens sande Karakter, bedes han læse «Den nye læres innførelse i Norge» (S. 132 ff.). —

Sr. M. M. Krohns nye Bog er den ideelle folkelige Kirkehistorie og vil forhaabentlig vække Ønsket om at faa en lignende Bog om den katolske Kirkes Historie i vort eget Land.

Dr. A. Otto S. J. (i «Katolsk Ungdom»).

Herhjemme.

OSLO. Hs. Hoiærverdighet Biskopen har påny opnevnt d'herrer disponent H. Carelius, kontorchef A. Hadland og grosserer Chr. Müller som medlemmer av St. Olavs menighets syndikat for 3 år og istedenfor hr. arkitekt A. Kollerud, som ønsket sig entlediget, har han utnevnt hr. kaptein I. S. Taxt som nytt medlem for den samme periode.

Stabekk: I referat fra St. Olavs-Forb. var en liten feil. Valgresultatet blev: hr. Goetsche formann, fru Hjiorth-Schøyen, kasserer, frk. Sævig, sekretær, Fr. Wasler, revisor.

Oslo. — Under stor deltagelse foregikk trykkerimester Abris begravelse fra St. Olavskirken, i hvis sørgekjædde rum kisten stod, dekket av de skjønneste blomsterdekorasjoner. En tallrik skare trosfeller hadde innfunnet sig for å bevise den avdøde den siste ære — i koret knelte hs. hoiærverdighet biskopen likesom en fyldig representasjon for Oslo-geistligheten og St. Elisabethsøstrene var tilstede. Organist Riefing satt selv ved orglet og ledsaget med sin skjønnne musikk sin gamle venns siste ferd. Mgr. Irgens forrettet ved selve ceremonien, mens sogneprest pater No-

tenboom holdt en gripende tale hvori han nevnte den avdødes dype sterke tro og forbilledige liv som familiefar og i sitt arbeid. Jordfestelsen foregikk på Nordre Gravlund og familien mottok mange beviser på den store deltagelse og sympati som den omfattet med av sine trosfeller.

OSLO. — Søndag 30. januar avholdt St. Olavs lokal-ledd sin generalforsamling. Blandt de fremmøtte bemerkedes dominikanerprior Vanneufville, kapellan pastor Bergwitz, Centralstyrets sekretær hr. Barra, formennene for St. Josefsforeningen og O.K.Y. d'herrer Geist og Ø. Olafsen samt formannen for N.K.K.F., fru Bonnevie, og prefektene for St. Elisabeth- og Mariakongregasjonen fru Sutter og frk. Torgersen. Etter at formannen, hr. Erling Bruce, hadde budt velkommen opleste sekretæren, hr. Bongart, årsberetningen. Styret har i 1937 bestått av sognepresten, mgr. Irgens, herrene Erling Bruce, Bergmann og Bongart og frkn. P. Abry, E. Svarstad og M. Solum med frkn. Kjellerød Hansen og Sutter som suppleanter. Revisorer har vært frkn. M. Müller og R. Andersen med frkn. Borch og Torgersen som suppleanter. Det har vært avholdt 8 styremøter, hvorav 3 felles med St. Halvard-forbundet. Ennvidere to familieaftener med politifullmektig Schjønning og pater Vanneufville som foredragsholdere — en basar sammen med St. Halvardslaget som var meget godt besøkt — en julefest for voksne og en for barna. Medlemstallet er nu 143 mot 137 ifjor. — Derpå redegjorde kasserer Bergmann for regnskapet som ballanserer med kr. 2169,82. Av overskuddet — etter at kontingenten til Centralstyret er innbetalt — blev forskjellige beløp foreslått avsatt til diverse formål, hvilket avfødte noen debatt som imidlertid tok slutt da det blev oplyst at styret har suveræn disposisjonsrett på basis av at det er valgt som foreningsmedlemmenes representanter, og at en generalforsamling har kritiserende og godkjennende, men ikke bevilligende myndighet. Formannen opleste dernest forslaget til den endring i vedtektene, som er sendt lokalledene til uttalelse innen landsmøtet endelig skal behandle den. I korthet kan endringen resymeres i at hver lokalforening skal ha en representant i Centralstyret. Forslaget blev inngående drøftet og vedtatt. — De efterfølgende valg gav — etter at både kassereren og sekretæren innstendig hadde frabedt sig gjenvalg og likeledes frkn. Svarstad og Solum — det resultat at både formannen og frk. Abry blev gjenvalgt og at fru Dag Jensen og frk. Kjellerød-Hansen samt d'herrer Alfred Taxt og Markus Olafsen blev valgt med fru Wahi, frk. Randi Straith og hr. Hongslo som suppleanter. Revisorene gjenvalgtes med akklamasjon. Som representant til Centralstyret — i tilfelle de nye vedtekter går igjennem — valgtes Erling Bruce med lektor frk. Tiberg som varamann. Delegert til landsmøtet blev foruten formannen, som er selvskreven, frkn. Abry og Kjellerød-Hansen samt hr. Bergmann. Under eventuelt oplestes et forslag fra O.K.Y. ved formannen, hr. Øivind Olafsen, som vakte megen interesse, men først må styrebehandles og dernæst må forelegges landsmøte på grunn av sin radikale natur, så at det falt utenfor generalforsamlingens kompetence. Endelig debatterte man spørsmålet om anledning til å forhøje kontingenten, som man enstemmig tok avstand fra. — Til slutt takket hr. Barra på Centralstyrets vegner St. Olavs lokal-ledd og særlig styret for alt dets uegennyttige strev, idet han uttalte at foreningen ikke alene representerte det tallrikste ledd, men også var forbundets beste støtte. Hvorpå hr. Bruce takket de avgåtte styremedlemmer, og forøvrig hele styret for alt godt arbeid i årets løp samt rettet en særlig takk til damene i St. Halvardslagets styre med fru Littauer i spissen for verdifull assistanse. Med en takk til de fremmøtte, avsluttedes den livlige og interessante generalforsamling og man gikk over til et hyggelig selskapeleg samvær ennå en times tid.

OSLO. M. U. L. avholdt generalforsamling tirsdag den 18. januar med valg av nytt styre. Det gamle styre bestod av formannen Gerd Olsen, viceformann og kasserer Mary Christiansen, sekretær Else Magrethe Steen, og styremedlem Evelyn Olafsen som blev stående. Det nye styre blev: Formann, Hjørdis Hadland, viceformann Evelyn Olafsen, kasserer Elisabeth Gulbrandsen og sekretær Ada Nilssen.

A. N.

OSLO. St. Elisabethkongregasjonen avholdt generalforsamling tirsdag 1. februar. Ved andakten i kaellet på St. Josephsinstituttet blev 10 nye medlemmer optatt. Man samledes derefter i klubblokalet — 50 damer ialt — og generalforsamlingen innlededes med at fru Josefine Hansen opleste årsberetningen. Der er avholdt 9 ordinære møter med foredrag og selskapeleg samvær — 1 farsfest og 1 patronatsfest og 1 utflukt til Fredrikstad. 1., 2. og 3. juni avholdtes retrett under ledelse av sogneprest Notenboom. Da ingen hadde noe å bemerke til årsberetningen opleste kassereren fru Bølstad regnskapet som blev gitt decharge ved akklamasjon. Man gikk dernest til valg av nytt styre, som blev innledet med den overordentlige vakre bønn for anledningen, som kongregasjonsreglene foreskriver. Valgt blev fru V. Carlsen til prefekt. Til nytt styre valgtes fruene Josefine Hansen, Maurtvedt, Lithauer og Røstad med fruene Henriksen og A. Hansen til suppleanter. Preses takket derpå det gamle styre, kongregasjonens «søster» mære Margrethe Marie, som han anmodet om tillike å overbringe St. Josephsøstrene alles takk, ikke minst for deres skjønne sang i kapellet under andaktene, samt den katolske presse for villvillige referater. Fru Sutter takket styret og medlemmene for godt samarbeid og aldri sviktende interesse — særlig fru Henriksen for sangkorets virke og fru Nylund for hennes utmerkede redaksjon av «avisen». Fru Henriksen la medlemmene med stemme varmt på sinne å slutte sig til sangkoret, og efter at den nyvalgte prefekt samt fru Straith hadde hatt ordet — den siste for å uttale alles tillit til fru Carlsen — sluttet den hyggelige generalforsamling under de beste auspicer for det kommende års virke.

- og derute.

København. — I hele Danmark har man feiret 300 årsdagen for Niels Steensens fødsel som fant sted 11. jan 1638 i København. Den danske kringkasting utsendte foredrag om anatomen, geologen og katolikken Niels Steensen — lægene og geologene avholdt store fester til hans ære. Der er laget en lysbilledserie og tusener av små bilder gjør propaganda for hans helgenkåring.

Den 11. januar holdt de danske katolikker en stor fest i «Grundtvigs hus», som hadde fått ca. 1000 deltagere. Blandt gjestene befant sig biskop dr. Berning av Osnabrück, biskop Brems, høiesteretspresident Troels G. Jørgensen, hvis far historikeren A. D. Jørgensen har skrevet en berømt biografi over Niels Steensen. Ennvidere prof. dr. Haxthausen, dekan for det medicinske fakultet som Steensen engang selv tilhørte og rektoren for Metropolitan skolen, som han frekventerte som gutt. Tillike blev festen bivånet av en lang rekke av de ledende menn på alle områder.

Festen fikk et strålende forløp hvor taler vekslet med musikk og sang. Efter en prolog av Poul Rechnagel, ypperlig fremsagt av speakeren ved statsradiofonien Carl Schjønning, talte den unge pastor Kjeld Geertz-Hansen med glød og varme hvorpå prof. Hou-Jensen skildret Steno som anatom og direktør Ødum belyste ham som geolog. Pater Scherz foreviste 80 lysbilleder fra Stenos liv og virkesteder — innimellem talene sang pater Menzingers guttekor og til sist talte de to biskoper, hvorpå festen avsluttedes med avsyngelsen av «Store Gud, vi lover dig!»

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri.

(Inneh. Alf & Johs, Grønli).